

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

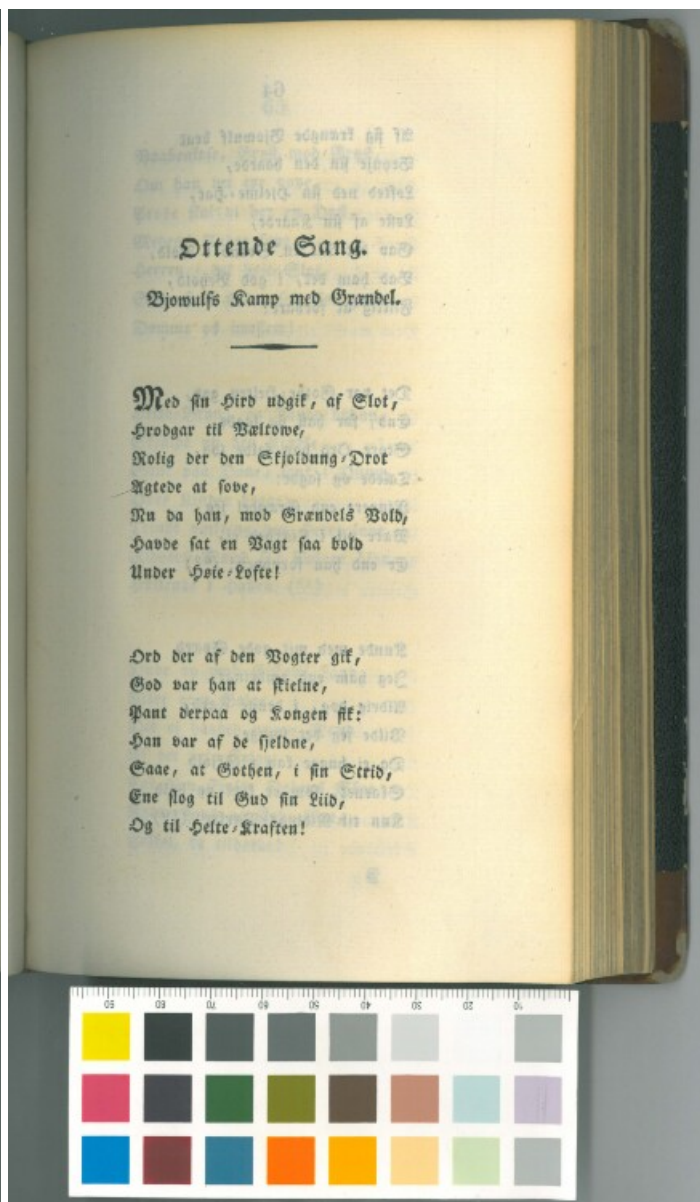
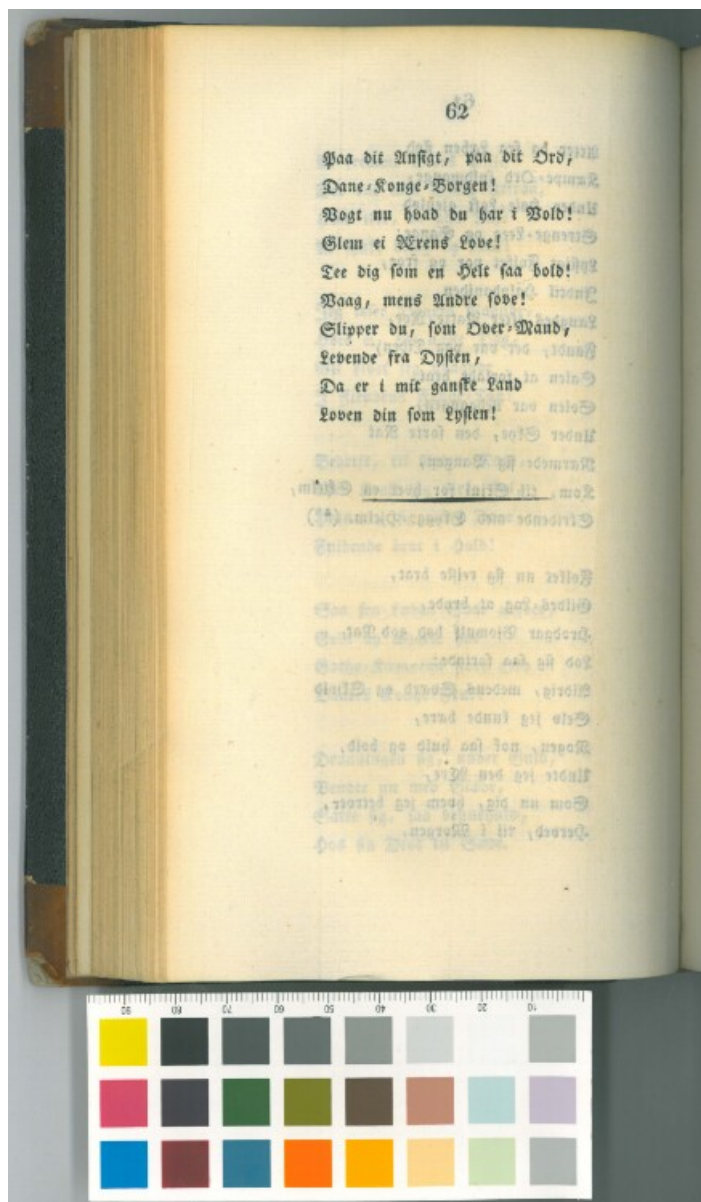
Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

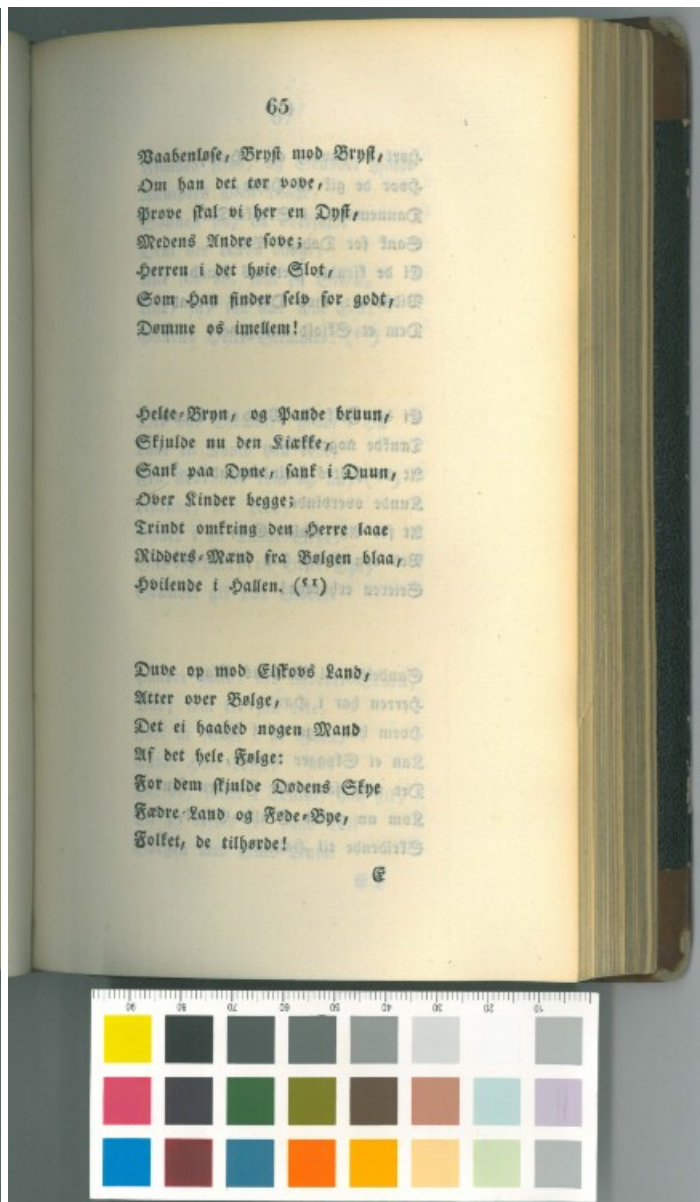
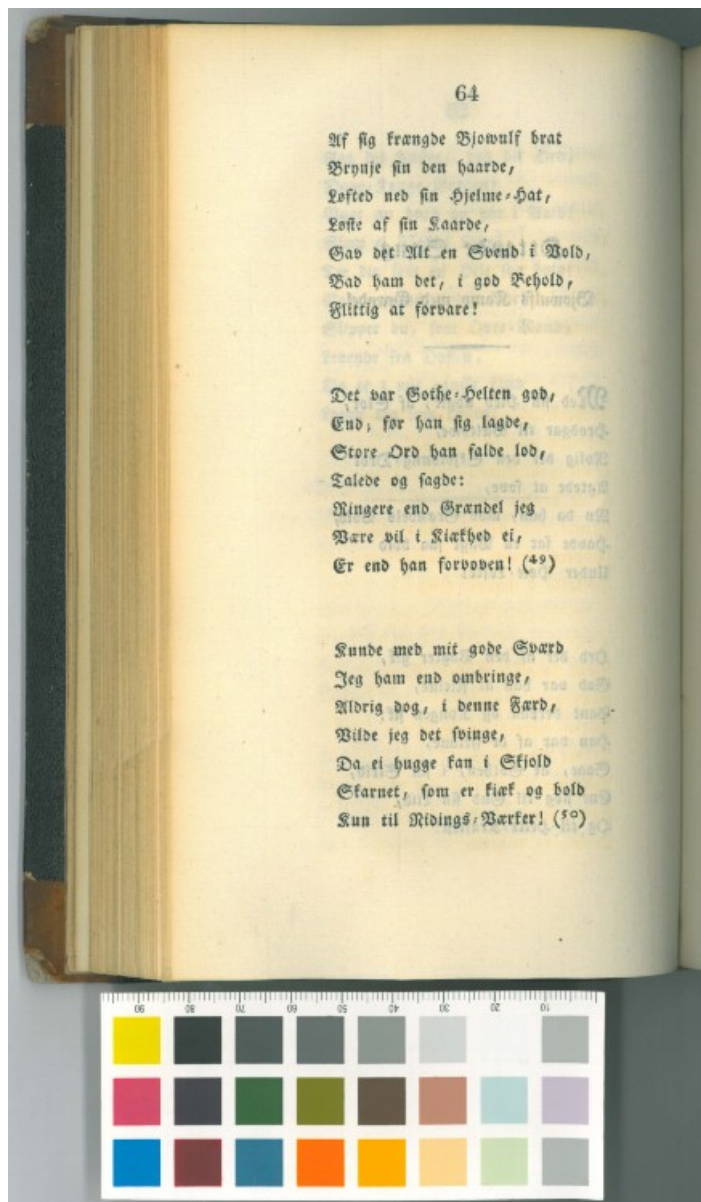
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 62. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_353A-txt-shoot-idm5198/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

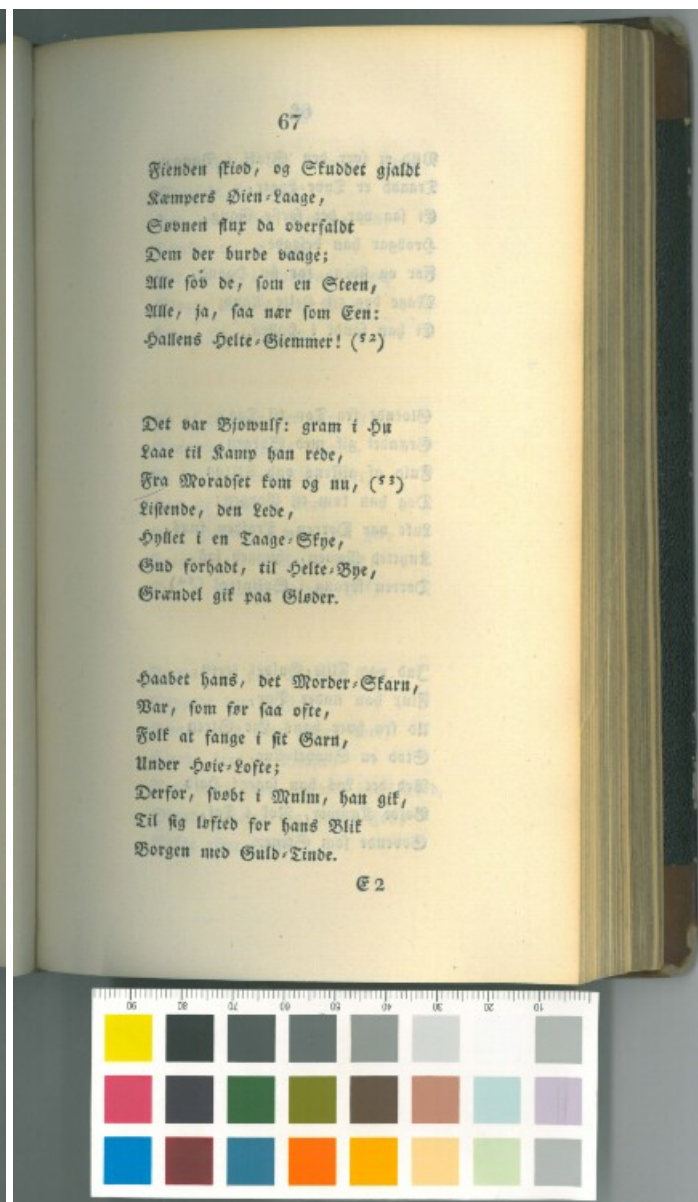
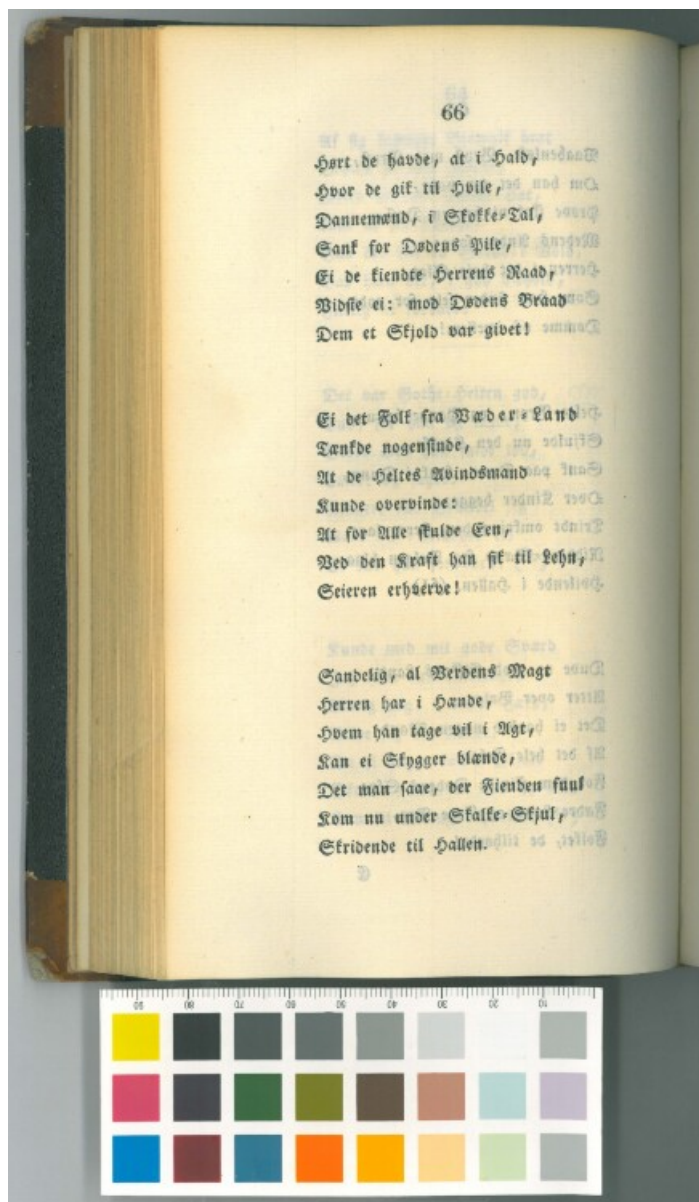
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)







Vild ei foer den Skalf i Bang,
Traadd er Lyde-Lygte,
Ei saa var det første Gang,
Droddar han befogde,
Før og siden, for sin Haand,
Nage dog til Heste-Kand,
Ei han sandt i Hallen.

Gloende fra Loy til Taa,
Grandel gif med Sorgen,
Fuld af alskens ond Attraa
Dog han kom til Borgen;
Lukt var Dorren, Trolden snas,
Knyttet Roven, hugged løs,
Dorren sprang i Splinter! (54)

Ind paa Klise-Gulvet treen
Flux han under Due,
Ud fra hver hans Die-Steen
Stod en Svovel-Lue,
Med det Lys han saae i Hald
Holde Kæmper, Rok i Tal,
Sovende som Stene.

Svine-lumsk den Graabjer green,
Spidsede sin Næse
Paa dem Alle, hoer og een,
Lankde ret at kræse
Før sig op i Kongens Slet,
Slagte ind og leve staadt,
Ledne Tid i Jngen.

At af Nornen der var sat
Grandsø for hans Glæde,
At det var den sidste Nat,
Han sit Folk at æde;
At i Hallen, hvor han gif,
Fulgde ham et Halfe-Blik,
Det ei Grandel vidste. (55)

Jngen Tid gab Trolden kort,
Nappede den Næste,
Gjorde med ham Pinen kort,
Gjorde brat sit Bedste:
Brød hans Been, og drak hans Blod,
Slugde Haand, og slugde Fod,
Kaldte efter Mere.



Bidere gif Trolden frem,
 Sig paa Folk at møtte,
 Gramsede med Kynd og Klem,
 Traf og paa den Kette,
 Nødte Haand, der selv tog fat,
 Fif med Bjovulf, nemt og brat,
 Derved Haand i Hanke. (56)

Klur den Lede mærked dog:
 Han ei Gothen's Wage,
 Til med Klem at trække Krog,
 Traf i sine Dage;
 Jordens Kreds og runde Vold
 Kiendte han, men saadant Hold
 Ei i nogen Kampe!

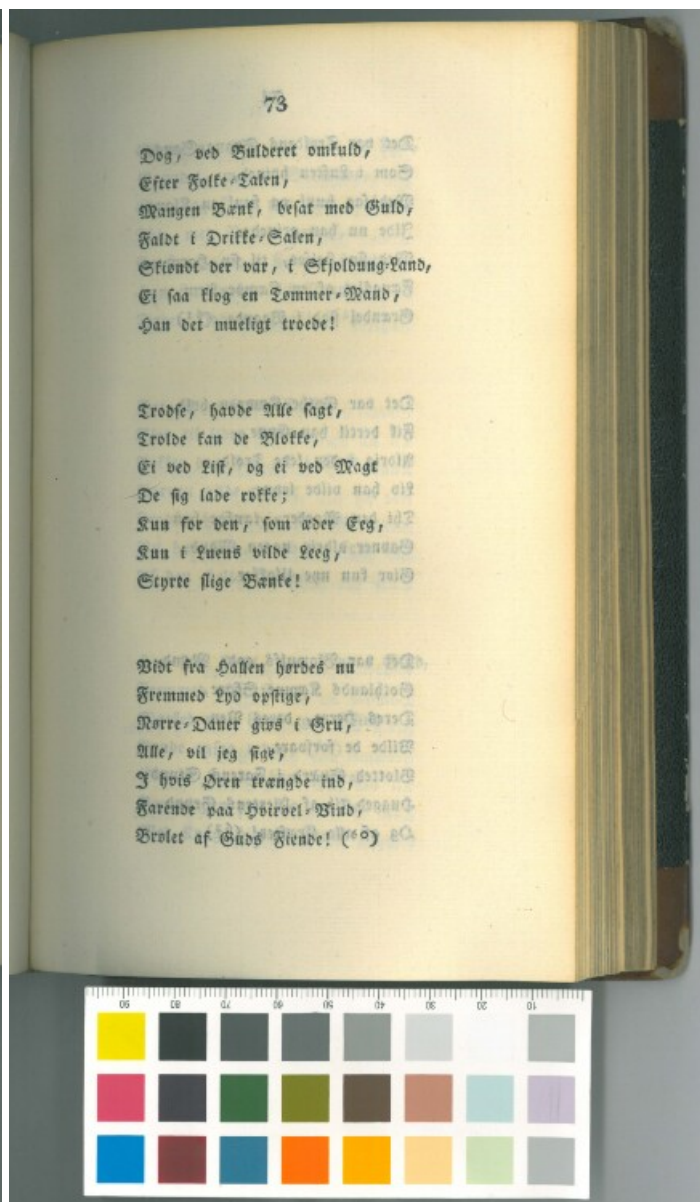
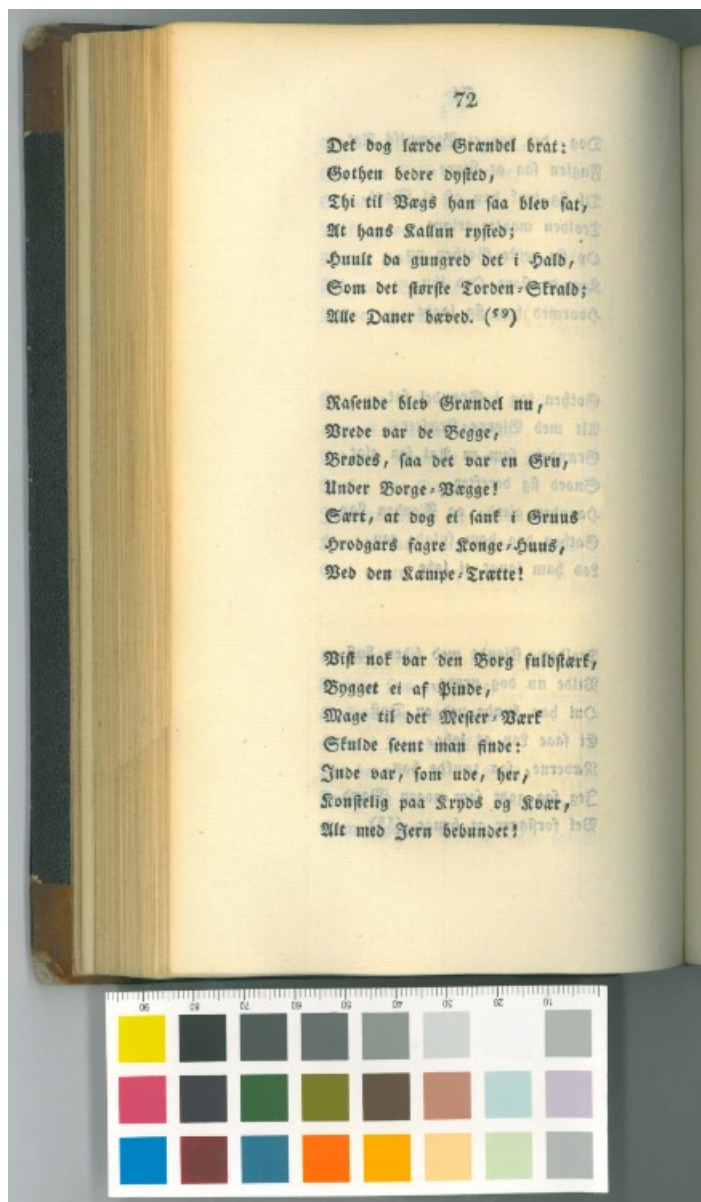
Grændel blev om Næsen bleeg,
 Bange, som en Hare,
 Dnskede sig, uden Steeg,
 Hjem i Dørvle: Skare,
 Thi bedættet han i Slot
 Fandt sig nu ei nær saa godt,
 Som i gamle Dage. (57)

Dog, det var ei Bjovulfs Agt,
 Fuglen saa at slippe,
 Til sig traf han af al Magt,
 Trolden maatte trikke,
 Og sig reiste Gothen nu,
 Kom de store Ord ihu,
 Hoorned han sig lagde.

Gothen tog i Grændel fat,
 Alt med Bjerne: Kræfter
 Grændel, som en Hal saa glat,
 Snøed sig derefter,
 Haanden gleed, og Fienden slap,
 Gothen dog ham fulgte rap,
 Lod ham langt ei løbe.

Trolden, standt med liden Lyf,
 Vilde nu dog prøve,
 Om han kunde ved en Dyf,
 Ei faae Lod at løbe,
 Røverne, saa tænkte han,
 Jeg saa godt som nogen Mand
 Vel forstaaer at bruge. (58)





Det var Troldens Svane-Sang,
Som i Luften hvined,
Med saa høit og suul en Klang;
Ild nu han grined;
Med sin Høisot, til sin Høim,
Kængslet af en Kæmpe-Arm,
Grændel stod i Baande. (61)

Det var Gothe-Kæmpen hold,
Fik dertil han Eone,
Aldrig i den lede Trold
Liv han vilde levne,
Ihi den Morder, tænkte han,
Gavner aldrig nogen Mand,
Gior kun nye Ulykker.

Det var Bjovulfs gode Mænd,
Gotthands Kæmpe-Sfare,
Deres Herre, deres Ben,
Vilde de forsvare,
Blotted Sværd i Harens Stund,
Dugged til af Hjertens Grund,
Og af alle Kræfter! (62)

Skru nu fik, paa hver en Leed,
Grændel, men ei Skramme,
Staal og Jern paa ham ei beed,
Ihi, med Runer ramme,
Bedste Sværd i Kæmpe-Haand,
Han forvandlede til Baand,
Doved Odd og Egge! (63)

Det alligevel den Trold
Elev til liden Baade,
Pofker dog han gif i Vold,
Mornen vilde raade;
Trofset hadde han sin Gud,
Nu han saae, hvad der fem ud
Af den Helte-Gierning!

Han som Ondt, med Fryd i Sind,
Fremmed efter Eone,
Mærked nu: hans eget Skind
Kunde ogsaa revne; (64)
Saa at foarlig han fortrød,
Brødningen paa Liv og Dod
Med Kong Hjalaks Frænde!



Ja, den Trold nu Lemme-last
 Gik i Slaget Hulder,
 Knokler knak, og Sener brast,
 Armen sprang fra Skulder, (65)
 Bjovulff stod, med Heste-Kaar,
 Grændel løb, med Bane-Saar,
 Fægtede med Hæle. (66)

Soobt i Laage, Trolden kom
 Til sin Kober-Kule,
 Kunde dog sin Krøbling-Dom
 For sig selv ei skule,
 Vidste, at i Graven stod
 Alt han med den ene Fod,
 Talte var hans Dage!

Gladelig hver Dannemand
 Dandsed nu paa Tilse,
 Krejst var Hrodgars Slot og Land,
 Fremmet var hans Blise,
 Alt ved ham, den Kæmpe god,
 Fuld af Wiisdom, Kraft og Mod:
 Givsten fra det Fjerne!

Ja, den Gothe-Kæmpe bold,
 Sig til Prits og Ere,
 Havde stude for Daner Skjold,
 Maatte kiær dem være,
 Havde raadt paa Vaanden Bod,
 Ridningen traadt under Fod,
 Standset Lande-Plagen!

Herom Syn for Sagn man fik, (67)
 Der nu under Due,
 Helten feierrig indgik,
 Lagde frem til Skue:
 Haand og Arm og Skulder-Blad,
 Gribte-Loi, som fulgdes ad,
 Der han Grændel styned! (68)

